

IN DIT NUMMER:

Bijdrage van:

Astrid Kleuskens

Jan Paantjens

Frank Rockx

Antoon Koevoets

Roeland van Woerkom

Kees Groen

Ad van Tetering

Interessante info

- Decentralisaties
- Excursie CDA die-hards
- Groenstrokenbeleid
- Tijd voor veranderingen
- Watersnooddramp
- Da's beslist geen eitje
- Baggeren
- Gemeenteraadsverkiezingen 2014

Redactie Nieuwsbrief

Kees Groen

Tel: 0165-508172

Frank Rockx

Tel: 0165-504872

Marja Koevoets

Tel: 0165-511394

Henk Grimbergen

Tel: 0165-317437

E-mail:
marja.koevoets@ziggo.nl

VAN DE VOORZITTER

Van de (nieuwe) voorzitter

Vanaf nu is mij de eer gegund om de Nieuwsbrief te openen, wat ik met alle liefde zal doen. Tijdens de Algemene Ledenvergadering van 20 februari kreeg ik het vertrouwen van de aanwezigen om het bestuur van het CDA Halderberge te leiden. Ik moet er overigens gelijk bij vermelden, dat ik er erg blij mee ben dat, naast mij, ook Peter de Jong en Harry van Mechelen zich beschikbaar hebben gesteld en verkozen werden tot bestuurslid. Samen met Gied van Lier, Kees Rommens en Astrid Kleuskens hebben we hiermee een volwaardig bestuur beschikbaar. Dit is zeker belangrijk in de aanloop naar de gemeenteraadsverkiezingen van 19 maart 2014, omdat er nogal wat geregeld en georganiseerd moet worden. De vergaderingen van bestuur, fractie, en verschillende commissies zullen zich de komende 10 maanden in hoog tempo opvolgen om de basis te leggen voor een evenaring, of liefst nog overtreffing, van het resultaat van 2010.

Bij deze wil ik Astrid Kleuskens bedanken voor de periode dat zij als *ad interim* voorzitter onze afdeling heeft geleid.

Wat absoluut meespeelt in het behalen van succes is dat we als CDA-team goed kunnen samenwerken. Juist daar merk ik de laatste jaren dat het CDA Halderberge goed werkt. We hebben absoluut de capaciteiten in huis om een lijst met capabele mensen te presenteren, die voor onze gemeente beleid in elkaar kunnen steken en het bestuur van de gemeente kunnen vormen en leiden. Als dan de achterban, gerepresenteerd in de steunfractie, ook nog eens voor een deel bestaat uit voormalige gemeenteraadsleden, gemeentelijke en partijbestuurders, dan ligt er in ieder geval een stevige basis. Dat dit zeer effectief

kan zijn hebben we gemerkt in de recente discussie over integriteit. Een stevige discussie resulterend in een duidelijk advies tijdens de steunfractievergadering werd mijns inziens door onze raadsfractie prachtig uitgewerkt tot een overduidelijk standpunt, waar ook gelijk consequenties aan vastzaten. De fractie heeft haar nek uitgestoken (met gecalculeerd risico) en wist zich daarin gesteund door de partij. Dat is nou net het verschil met partijen die vrijwel geheel afhankelijk zijn van één of twee personen.

De kunst is om dit ook bij de burgers van Halderberge over het voetlicht te krijgen. Ik ben er vast van overtuigd dat ons dat ook gaat lukken. Laten we er met z'n allen een succes van maken.

Ik wens u allen een Zalig Pasen.

Kees Groen

Decentralisaties: bedreiging of kans??

Er staan in deze kabinetsperiode grote decentralisaties (overhevelen van taken van landelijke overheid naar gemeenten) op stapel: werk en sociale zekerheid, participatie van burgers, tegemoetkomingen voor chronisch zieken/gehandicapten, AWBZ/WMO en niet te vergeten de jeugdzorg. In principe vind ik dat een goede zaak, omdat daarmee de positie van gemeenten als "eerste overheid" wordt versterkt, met name in het sociale domein. Bovendien wordt de afstand tussen burger en overheid verkleind. Echter, er zitten wel vele haken en ogen aan deze transitie. Gemeenten hebben niet alleen te maken met deze decentralisaties, maar ook met bezuinigingen en hervormingen. Er is door verschillende overheidsadviesraden gewaarschuwd voor de samenhang en opeenstapeling van effecten. Zij stellen, dat er reële risico's verbonden zijn aan de aard en vooral omvang van de voorgenomen decentralisaties en de daarmee gepaard gaande kortingen. Zo zullen aanspraken van burgers op zorg noodgedwongen worden verlaagd. Dit zal dan weer effect hebben op het draagvlak voor het beleid bij zowel burgers als gemeenten. De gemeentelijke financiën worden ook door deze decentralisaties gevoeliger voor sociaal-economische ontwikkelingen. Door de dominantie van sociale uitgaven op de gemeentelijke begroting is het niet denkbeeldig, dat andere noodzakelijke uitgaven onder druk komen te staan. Daarmee wordt een zware wissel getrokken op de bestuurskracht en budgettaire flexibiliteit van gemeenten. De VNG heeft aan het kabinet gevraagd om een grondig, onafhankelijk onderzoek te starten naar de financiële en maatschappelijke uitvoerbaarheid van de decentralisaties. Vragen die op tafel liggen zijn: welke taken kunnen al op korte termijn worden overgenomen en welke niet? Wat zijn de risico's en wie is daarvoor verantwoordelijk? Echter, het kabinet heeft aangegeven voorlopig geen behoefte te hebben aan een dergelijk zo'n onderzoek. Daarom heeft de CDA-Tweede Kamerfractie gevraagd, dat de Kamer aan de Algemene Rekenkamer het verzoek doet toch een onderzoek te doen naar de haalbaarheid van de genoemde decentralisaties. Het Rijk besteedt nu € 10 miljard aan de taken, die straks aan de gemeente worden overgedragen. Van dat budget wordt € 3,7 miljard afgehaald!! Daarnaast krijgen gemeenten te ma-

ken met extra kortingen op het Gemeentefonds. Dat kan grote consequenties hebben; daar heb je geen deskundige voor te zijn. En dan heb ik het nog niet eens over de zware wissel, die al die nieuwe taken op de ambtelijke organisaties zullen trekken, ook de Halderbergse. Afgelopen week bezocht ik een informatieavond in mijn geboortestad Roosendaal over de te overhevelen jeugdzorg. Alle gemeenteraden uit de omgeving waren uitgenodigd. In kleinere groepen werd gesproken over de gevolgen van die transitie per 1 januari 2015. Velen waren met mij van mening, dat er grote twijfel bestaat of een omvangrijke zorg als de jeugdzorg in een dergelijk kort tijdsbestek succesvol uitgevoerd kan worden. Later, in de gemeentelijke commissievergadering SMV van 28 februari j.l. werden die zorgen door meerdere raadsleden gedeeld. Opvallend was, dat raadslid Thomas Melisse (vanuit zijn werksituatie) en wethouder Jan Paantjens nog een andere bijeenkomst met diverse jeugdinstaties hadden bezocht, waar zij toch het nodige optimisme hadden opgedaan. Volgens hen kan de jeugdzorg in de nabije toekomst wel degelijk beter en vooral efficiënter en kindgericht worden ingericht. Laten we daar dan maar aan vasthouden, want hoewel ik van nature een optimist ben zie ik wel degelijk de nodige beren op de weg. Hopelijk heb ik ongelijk!

Frank Rockx

Van de redactie

In deze Paaseditie blikt Anthony Crowbars terug op de watersnoodramp van 1953, nu 60 jaar geleden. Omdat zijn verhaal nogal omvangrijk is geworden heeft de redactie besloten om zijn relaas in 2 delen in de nieuwsbrief op te nemen. In deze editie treft u deel 1 aan. Zeer de moeite van het lezen waard. Kees Groen onze nieuwe voorzitter geeft een interessante bloemlezing en zijn visie over bezuinigingsbeleid en "beloningen" en de betrokkenheid van de burger bij dit onderwerp. Onze fractie voorzitter op zijn beurt weet niet zeker of alle taken die vanuit het Rijk naar de gemeentes zijn overgeheveld een zege dan wel een bedreiging vormen. Wethouder Jan laat ook zijn licht over hetzelfde onderwerp schijnen en constateert dat al die taken tenminste een

stevige pan eten zal zijn. Ad van Tetering ging met de vele trouwe CDA steunfractieleden op pad en vertelt daar smakelijk over. Daarnaast verderop in de nieuwsbrief vertelt hij alles over zijn huidige werk. Roeland, die bij de gemeenteraadsverkiezingen onze campagneleider zal zijn, schetst in grote lijnen het tijdspad voor de gemeenteraadsverkiezingen van 19 maart 2014. Tot slot ons zonnetje in huis Astrid, geeft een heel positieve kijk op het thema : mens durf te leven en doe eens iets anders!

Prettige Paasdagen

De redactie

Bestuur en fractie wenst u Prettige Paasdagen

De bijdragen in deze nieuwsbrief zijn geschreven op persoonlijke titel van de respectievelijke auteurs. Hoewel de redactie de bijdragen beoordeelt op relevantie voor de nieuwsbrief neemt zij noch het CDA-Halderberge de verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bijdragen.

Jaarlijkse excursie van de CDA die-hards

Voor de vierde keer stonden een er 15-tal trouwe CDA leden op 15 februari om zeven uur bij de Basiliek in Oudenbosch om er weer een informatieve en gezellige dag van te maken. Het weer verspelde veel goeds, dit in tegenstelling tot de dag daarvoor. Je krijgt wat je verdient wordt wel eens gezegd. Daar leek het wel op. Waarom zo vroeg uit de veren? Zou je zeggen. De reis was naar de visafslag in Stellingendam. Om hier de bedrijvigheid mee te maken moet je er op tijd bij zijn. De vis wordt al vroeg in de ochtend aangevoerd, in de vroege ochtend gesorteerd om in de voormiddag op de plaats van bestemming te zijn.

Na een reis van 1 uurtje stonden we voor de deur van restaurant De Zeemeeuw. Hier stonden ze al op ons te wachten. Na een kopje koffie te hebben gedronken werden we bijgepraat wat er in de visserij in Nederland speelt. Wat zijn de ontwikkelingen ten aanzien van duurzaam vissen en wat dit voor gevolgen heeft voor de visserij. Wat als zeer bijzonder werd ervaren is dat alle mensen in de visserij worden betaald naar prestatie en de handelsprijs van de verkoop van de vis. Hoe meer vis er wordt gevangen en hoe hoger de dagprijzen, hoe meer er wordt verdiend. Wat de visserij ook parten speelt is de brandstofprijs. Gesproken werd van 10.000 euro per week voor alleen de diesel die werd verstoekt. We hebben geconstateerd, dat de visserij een beroep is waar keihard gewerkt wordt. Dat de visserij in beweging is hebben we ook mogen constateren. Daar in het verleden met kettingen met netten werd gevist, wordt de bodem nu minder beschadigd door elektrisch te vissen. Door deze nieuwe methode wordt de bodem minder beschadigd en blijkt er beduidend minder brandstof nodig te zijn. Het nadeel op lange termijn is, dat er minder vis zal zijn. Het blijkt namelijk dat de vis juist prima gedijt in een opengetrokken zeebodem.

Na de interessante presentatie door dhr. Tanis hebben we de sorteerrhallen en de aanlegsteigers bezocht, waar diverse schepen lagen. In de sorteerrhallen was de bedrijvigheid ten top. De vissen werden gesorteerd in bakken, die direct klaargemaakt werden voor de handel. In deze hallen wordt hard gewerkt onder extreme omstandigheden. Koud en nat, waarbij veel wordt gevraagd van lijf en leden. Wat opviel was, dat iedereen het goed naar zijn zin had. Hard werken, maar voor een goed doel. De meeste mensen blijken zelfstandige ondernemers te zijn, die hier aan het werk zijn om wat extra's te verdienen.

Wat ook mooi is aan de locatie Stellingendam is, dat de visserij volledig selfsupporting is. Netten worden er gemaakt en hersteld, kettingen worden hersteld, onderhoud aan schepen vindt er plaats en er is zelfs

een winkel waarin alle benodigdheden te koop zijn die de schippers nodig hebben.

Op het eind van de excursie kregen we een test of we goed hadden opgelet en werden ons een 20/25 vissen voorgelegd, waarvan we de soort moesten benoemen. Van een rog van een meter tot een garnaal van 3 cm. Onze Adriaan kende bijna alle vissen en Johan was onze beste garnalenpeller.

Het bezoek aan de visafslag was zeer interessant, misschien voor de echte technenuten te kort. John had hier graag de gehele dag rondgescharreld. De techniek vond hij zeer indrukwekkend. Dat een aantal van ons hier nog een keer zullen terugkomen, mag duidelijk zijn.

Om 11.00 uur vertrokken van het eiland Goeree-Overflakkee naar het eiland Voorne. Na 15 minuten stonden we voor de poort van dokhaven Jan Blanken in Hellevoetsluis. Tenminste, dat dachten we. Van de vier auto's bleek er één auto nog niet te zijn gearriveerd. Na te hebben gebeld bleek dat de auto van Aad niet meer dicht kon. Maar met wat technisch inzicht werd dit snel hersteld, waardoor ook hij snel kon aansluiten bij de presentatie door één van onze gidsen.

Dokhaven Jan Blanken is een rijksmonument, dat al vele eeuwen oud is. Jan Blanken was destijds directeur van Rijkswaterstaat en was voor die tijd zeer ingenieus. Hij heeft Rijkswaterstaat voor Nederland op de kaart gezet en heeft de eerste aanzet gegeven voor grote waterbouwkundige projecten. Jan-Blanken heeft er voor Nederland gezorgd, dat Nederland een land is, dat op waterbouwkundig gebied een rol van betekenis speelt.

Dokhaven Jan Blanken was de eerste dokhaven in Nederland. Hierdoor werd het mogelijk schepen te bouwen of onderhoud aan te plegen, zonder dat de boot volledig moest worden ontmanteld en op zijn kant gelegd. Dit bespaarde veel tijd en geld.

Prachtig om te zien hoe de dokhaven destijds is gebouwd. Een fundatie van meer dan 1.50 meter dik om te voorkomen dat de fundatie door het water omhoog wordt gedrukt. Een ringleiding rondom het Dok, waarin je ruim kunt rondlopen. Deze ringleiding was bedoeld om het te voorzien van bluswater. Daarnaast stond er groot stoomgemaal, dat het dok moest droogpompen. Jammer genoeg is dit stoomgemaal niet meer in zijn volle glorie hersteld. Het gebouw waarin het gemaal stond is wel opnieuw gebouwd. Voor enkele maanden was hierin een restaurant gevestigd.

De dokhaven wordt beheerd door een stichting. Zij krijgen voor het in stand houden van het Rijksmonument subsidie. Daarnaast is er een informatiecentrum, dat volledig wordt gerund door vrijwilligers. Het mooie van de dokhaven is, dat het een rijksmonument is, dat ook in gebruik is voor restauratiewerken van schepen. Na een rondleiding door het dok en de waterleidingtunnel werden de helmen afgezet en werd de reis voortgezet naar Brielle.

In Brielle hebben we een zeer uitgebreide lunch genoten in Chez-Andre. Een heel leuk restaurantje in een historisch pand, gelegen in het centrum van Brielle. Het zat volledig vol. Heel bijzonder op vrijdagmiddag. Na een heerlijke lunch was er geen tijd om uit te buiken, want om 14.00 uur werden we weer verwacht in het Historisch museum te Brielle. Tussendoor moesten de parkeermeters een uurtje verder worden gezet, want ook hier zijn blauwe zones niet onbekend.

Het Historisch museum is gehuisvest in een prachtig historisch gebouw. De tachtigjarige oorlog is hier prachtig tentoongesteld. In de vele kleine en grote ruimtes worden voorstellingen gegeven over een bepaalde periode. Brielle is in die tijd niet ongemoeid gelaten. De watergeuzen hebben met de inname van Brielle op 1 april 1582 hun eerste slag op de Spanjaarden gewonnen. Mooie portretten van enkele bekenden als Prins Maurits, Willem van Oranje, Admiraal Cornelisz Witte de With, admiraal Philips van Almonde en admiraal Harpertszoon Tromp waren hier te bezichtigen. Ook de boekenkast van Johan van Oldenbarneveld was hier te vinden. Volgens mij stond die ergens anders! Ik dacht bij het zien van de kist aan de woorden van ons oud-burgemeester Osterloh "maak het kort". Dat dacht ik niet voor niets, want onze gids raakte niet uitgepraat. Nadat Harry nog even in de cel had gezeten namen we afscheid van Brielle en waren we toe aan een borreltje.

Na een borreltje te hebben gedronken in het nieuwe wegrestaurant Van der Valk in Dordrecht hebben we heerlijk gegeten in restaurant Den Haard in Bosschenhoofd. Inmiddels was het laat in de avond geworden en werd het steeds rustiger. Een lange, drukke dag, die voor ons allen was geslaagd. We hebben met elkaar afgesproken, dat we na de zomervakantie weer op pad gaan. Ideeën zijn natuurlijk welkom.

Zijn er andere CDA-leden die de volgende keer meewillen, dan bent u natuurlijk van harte uitgenodigd. Meldt u dan tijdig aan, zodat we daarmee rekening kunnen houden. Hoe meer zielen hoe meer vreugd.

Met vriendelijke groet
Ad van Tetering.

Groenstrokenbeleid

Het college van B&W, dat bevoegd is om elk jaar de grondprijzen vast te stellen verraste de burgers onaangenaam door onlangs een wel heel forse verhoging aan te kondigen voor met name de reststroken groen, die bewoners van Halderberge vaak al vele jaren voor een klein bedragje in gebruik hebben. Het argument om over te gaan tot deze rigoreuze maatregel was de harmonisatie (gelijkheidsbeginsel) van de prijzen in de hele gemeente. Vele politieke partijen (ook het CDA) werden door bewoners overstelpt met verontwaardigde telefoontjes, mailtjes en brieven. Vanwaar die vele reacties? Even wat achtergrondinformatie aan de hand van een voorbeeld uit Oudenbosch: Al in 1984(!) uitte het gemeentebestuur het voornemen om de onderhoudskosten van het openbaar groen te verlagen. Eén van de maatregelen was bewoners met een klein stukje gemeentegrond voor het huis te vragen om dat in bruikleen te nemen, zodat door afstoting van al die versnipperde perceeltjes de onderhoudskosten voor de gemeente omlaag zouden kunnen. Voor de bewoners betekende het niet zozeer de vergroting van hun tuinoppervlak, maar veel meer het verdwijnen van een slecht onderhouden strook grond, waar voorheen het onkruid welig tierde en gebruikt werd als hondenuitlaatplaats, met alle ergens vandiën. Vele bewoners reageerden enthousiast, beide partijen gelukkig en tevreden met een jaarlijkse erkenning van de eigendomsrechten van de gemeente. De vergoeding, die van de burgers werd gevraagd was bedoeld om een gedeelte van de administratiekosten te vergoeden en om te voorkomen dat door verjaring de grond aan de gebruiker zou komen te vervallen. Tot zover het voorbeeld. Iedere situatie is maatwerk en kan niet op eenzelfde wijze worden geregeld. Sommige mensen hebben een stukje in bruikleen, anderen huren en weer anderen hebben in het verleden gekocht. Sommigen hebben een stuk, dat inmiddels al jaren onderdeel uitmaakt van hun tuin, bij anderen ligt het zoals in het genoemde voorbeeld voor of aan de zijkant van hun huis. Inventarisatie leert, dat er sprake is van ongeveer 190 situaties!, die weliswaar niet allemaal verschillend zijn, maar waar maatwerk op toegepast dient te worden.

Communicatie

Toen de eerste reacties van bewoners binnenkwamen heeft het CDA meteen een brief met vragen hierover richting college gestuurd. Na ons stuurden ook andere partijen een soortgelijke brief. Op onze vraag hoe de bewoners geïnformeerd waren kregen wij als antwoord, dat eerst een soort bijsluiter bij de factuur was gestopt, één dag later gevolgd door een uitgebreidere brief met een nadere toelichting. Hoe

kun je nou mensen, die jarenlang met wederzijds goedvinden een stuk grond onderhouden hebben zo tegemoet treden? Moet je als gemeente niet aanvoelen, dat je bewoners, ondanks het feit, dat ze er zelf ook plezier van gehad hebben, in zekere zin dankbaar moet zijn voor de moeite, die ze zich al die jaren getroost hebben? Was het niet veel verstandiger geweest, om al die mensen uit te nodigen en hen in een informatiebijeenkomst een en ander uit te leggen waarom je tot zo'n maatregel over wilt gaan? U mag zelf het antwoord geven. Feit is wel, dat de gebruikers nu overvallen werden door dit plots gewijzigde beleid. Zoals zo vaak ontstaan ergens en misverstanden door een gebrek aan communicatie. Ik ben ervan overtuigd, dat met goede informatie veel ruis op de lijn voorkomen had kunnen worden. Nu blijven vele bewoners met een vervelend gevoel achter. Bovendien hebben wij grote zorgen over het gebrek aan draagvlak voor dit gewijzigde beleid. Een prangende vraag, die bij ons opkomt is: wat doe je met de gronden, die niet meer beheerd, gehuurd of gekocht zullen worden? Als gemeente die gronden weer zelf in onderhoud nemen? Of ergo: met gemeentelijk personeel in de tuinen bij mensen komen om noodzakelijk onderhoud te verrichten? Hebben de beleidsmakers deze consequenties overzien? Bovendien lazen wij ergens, dat ondanks de afspraak om verjaring tegen te gaan (zie voorbeeld uit Oudenbosch) er zich waarschijnlijk juridische complicaties kunnen voordoen als burgers langer dan 20 jaar een strook grond hebben beheerd en zich bij een rechtbank daarop beroepen. Is daar over nagedacht?

Commissie SMV

In de raadsvergadering van 14 maart jl. kwam het groenstrokenbeleid aan het eind van een lange vergadering nog even aan de orde. Omdat het onderwerp zoveel reacties van bewoners had opgeleverd is op initiatief van het CDA door de gemeenteraad besloten deze kwestie op de agenda van de commissie SMV van donderdag 11 april a.s. te plaatsen. Het leek ons een goede gedachte om eerst nog eens uitgebreid na te denken hoe dit beleid het best en rechtvaardig vormgegeven kan en moet worden. Bovendien krijgen de burgers dan ook de gelegenheid om hun standpunt in deze nog eens nader over het voetlicht te brengen. Daartoe hebben ze alle recht!

Frank Rockx, Ad van Tetering, fractie CDA Halderberge

Tijd voor verandering in een ongunstige tijd

Stil staan zal ik niet snel doen. Ik hou wel van veranderingen, nieuwe kansen pakken en waarde toevoegen en dan is het ook altijd weer tijd om verder te gaan. Vorig jaar was het de tijd om mijn droom te realiseren. Mijn vaste baan na vijf jaar opzeggen, mijn opdracht was daar klaar. Het werd tijd dat iemand anders op mijn stoel kwam en haar waarde ging toevoegen. Dit ter verrijking van het personeelsbeleid, iedereen heeft een andere visie, een andere kijk en neemt andere ervaringen mee. Mijn afstudeeropdracht ging al over mobiliteit, wat een toeval, bewegen is goed voor de mens en de organisatie. Het houdt iedereen fris en zorgt voor vitaliteit in organisaties. En vitaliteit gaat de komende jaren alleen nog maar belangrijker worden nu werknemers langer mogen doorwerken. Daarom hou ik ook zo van mijn vak, mensen en organisaties veranderen continue omdat de omgeving verandert. Hierdoor ontstaat de uitdaging om telkens weer met andere methoden de optimale samenwerking en balans te vinden door bewegingen met draagvlak tot stand te brengen.

In november 2011 had ik mijn ondernemersplan geschreven, de knop doorgehakt en vervolgens in januari 2012 de daadwerkelijke inschrijving gedaan bij de Kamer van Koophandel. Mijn arbeidsovereenkomst heb ik opgezegd en met ingang van 1 maart 2012 was: "De HR Specialist" in business. Uiteraard hebben vele mensen mij gewaarschuwd, waarom voor jezelf beginnen in tijden van recessie. Heel simpel voor mij was het de tijd. Tijd voor iets anders, tijd voor iets wat ik altijd al wilde, tijd voor eigen verantwoordelijkheid, tijd voor ondernemerschap, tijd voor balans, tijd voor uitdaging, tijd voor afwisseling, tijd voor persoonlijke ontwikkeling, tijd voor het inzetten van een gezonde dosis eigenwijsheid. En tja die slechte tijd, daarvoor had ik in mijn businessplan vastgelegd wanneer ik welke stappen moest zetten als het anders verliep dan gehoopt. Ik heb er gelukkig geen één stap van hoeven te zetten. Mijn oud werkgever werd opdrachtgever en al snel had ik vanuit mijn netwerk een volgende opdrachtgever. Het begin was gemaakt. Ik hou ook van een stukje zekerheid, we hadden dan ook een ruime buffer opgebouwd. Die buffer stelde ons als gezin in staat deze stap te maken. Ik wilde namelijk ook meer balans. Een balans die we gevonden hebben en waar we samen elke dag van genieten.

De HR Specialist bestaat inmiddels al een jaar en de opdrachtenportefeuille is mooi gevuld. Wil je meer weten over De HR Specialist en wat ik doe, kijk dan op: www.dehrspecialist.net. Terug naar een

werkgever zal ik niet snel meer gaan. De vrijheid, zelfstandigheid en de verantwoordelijkheid van het ondernemerschap bevallen me meer dan prima. Ik heb al veel nieuwe mensen en organisaties mogen leren kennen, waarde kunnen toevoegen, het houdt me in beweging, vitaal tot.....wie zal het zeggen. Ook privé heeft het me veel gebracht, voor het gezin maar ook voor mij als persoon. Er is meer ruimte voor het gezin, samen met Peter te zeilen als de wind goed staat, helpen op school, te sporten en natuurlijk al mijn vrijwilligerswerk voor het CDA, de Elisabethstichting en de vakjury cultuurprijs Halderberge.

Dit drukke bazinnetje zal zich niet snel vervelen en bereid zich al weer voor op het vervolg waarbij mijn belangstelling uitgaat naar de komende gemeentelijke verkiezingen. Ook op dat vlak gaan onzekerheid, beweging en balans hand in hand.

Voor iedereen zalige paasdagen toegewenst!

Astrid Kleuskens

Zondagmorgen 1 februari 1953. DEEL I

De watersnoodramp, ook wel de Ignatius- of Beatrixvloed genoemd, voltrok zich in de nacht van zaterdag 31 januari op zondag 1 februari 1953 en sloeg volkomen onverwacht genadeloos toe. Ik was toen 7 jaar en zat in de tweede klas bij juffrouw de Graaf. Springtij en een noordwesterstorm met windkracht 10 tot 11 aan de kust met hier en daar een uitschieter naar windkracht 12, wat gelijk staat aan orkaankracht, gierde bruut over de Gastelsedijk Noord in Stampersgat. Later, op 5 mei 1970 werd deze dijk omgedoopt tot Dennis Leestraat als eerbetoon aan een gesneuvelde Engelse soldaat bij de bevrijding van Stampersgat in 1944. De noordwesterstorm beukte op de slaper- en wakerdijken met een ongeloflijke kracht en stuwde het water op tot recordhoogte. Bij Willemstad werd een hoogte ten opzichte van N.A.P. genoteerd van N.A.P. + 4.25m! Dit was ruim 2.5 m hoger dan normaal. Onze zeedijken hielden het niet meer en de gevolgen van het opgezweepte woeste water waren catastrofaal voor mens en dier. In Nederland overstroomde een groot deel van de provincie Zeeland, Noord-Brabant en de Zuid Hollandse eilanden. Maar ook andere landen aan de Noordzeekust, zoals België, Engeland en Duitsland werden door het noodweer getroffen en ook hier

vielen slachtoffers. Een deel van Antwerpen stond onder water net zoals bijvoorbeeld delen van Gent en Londen. In Nederland verdronken 1857 mensen en ontelbare dieren groot en klein vonden massaal de dood door het wassende en ijskoude water. Ruim 100.000 mensen verloren huis en haard, om nog maar te zwijgen over de destraseuze aanslag op alles wat met zout zeewater in aanraking kwam.

Persoonlijk heb ik deze ramp als een brakske van net 7 jaar van zeer dichtbij meegemaakt en ervaren. Het water stond bij ons thuis letterlijk tot aan de achterdeur. Het was voor mij en mijn ouders, boer en zussen een ongelooflijk indrukwekkende en bangstigende ervaring van een bizar natuurverschijnsel. Het was wel erg extreem om op deze manier *Gods water over Gods akker te laten stromen!* Toen ik zondagmorgen 1 februari door mijn vader rond 07.30 werd geroepen om naar de mis van 08.30 uur te gaan, samen met mijn twee zusjes, was er buiten nog niet echt veel te zien. Het was nog aarde donker. Maar naar gelang de dag de gordijnen van de nacht dichtschoof en het daglicht binnen liet, drong het langzaam tot ons door dat er iets bijzonders aan de hand was. De februaristorm bulderde

Baileybrug over de Dintel (1949-1960) met op de voorgrond het bruggetje over het uitstroomkanaal van gemaal Heerjansland. De provinciale weg was de verbinding tussen Fijnaart en Stampersgat en Oud Gastel

angstaanjagend hard en de regen viel met bakken uit de loodgrijze hemel. Ons vader was als waterschapsman heel de nacht druk in de weer geweest met het “gemaal” aan de overkant van de dijk. Na enige tijd zag ik dat het gehele uitstroomkanaal van het gemaal vol met drijfhout lag. Hele schuurdeuren, donker groene, ontelbare opgeblazen koeien, varkens inclusief onze eigen dooie kippen, een tsunami van stro en hooi en andere troep dreven door ons aqua parkachtige achtertuin. Wij hielden toen zelf nog o.a. een varken, kippen en konijnen, maar die konden niet zwemmen zo bleek nu. Enkele van onze kippen hadden het vege lijf kunnen redden door simpelweg op de legkooien te gaan zitten en dreven nu, triest in elkaar gekropen, drijfnat en door de harde wind voortblazen als een soort gevleugelde bootvluchtelingen à la lettre door onze tuin! De rest van ons pluim-“vee” was verdronken en hing samen-geperst in de ren die bijna geheel onder water stond. Het was een wonderlijk schouwspel, eigenlijk konden wij het op dat moment nog niet goed plaatsen. Social media zoals nu, bestonden niet. Er was alleen maar een radiojournaal, en zelfs dat had niet iedereen. Een duidelijk beeld van de ramp ontbrak volledig, verbindingen voornamelijk bovengronds d.m.v. houten telefoon- en stroompalen waren geknapt als lucifershoutjes met als gevolg dat de reddingswerken uiterst langzaam op gang kwamen. De communicatie verliep, zeker in het begin erg moeizaam. Ik zag voor het eerst van mijn leven een helikopter zeer laag overvliegen. Later hoorde ik dat het een *Allouette* was en eigendom was van Sabena of van het Belgische leger die ons “Ollanders” kwam helpen.

Op zondagmorgen om 08.15 uur liepen mijn zusjes en ik samen te voet naar de kerk. “Hou onze Toon goed vast” zei mijn moeder, “straks waait tie nog weg”. Ik vond dat wat overdreven, ik was al 7 jaar en voelde mij een hele bink, ik zat immers al in de tweede klas! Maar eenmaal buiten maakte die jeugdige overmoed snel plaats voor respect voor de natuur, vol in wind en regen was ik blij dat mijn moeder ons gewaarschuwd had. De natuur ging als een razende tekeer, bomen kraakten en zwiëpten en gingen als gekken heen en weer, de pannen vlogen van het dak van het gemaal en menig fietser werd gedwongen te voet verder te gaan, het was een bangstigende ervaring. Ik had een regencap met capuchon om, eentje met bruine en groene stippen en blokken, ik denk een oude militaire cape van een gesneuvelde Duitse soldaat, maar het vervelende van deze cape was dat de storm er flinke grip op kreeg en mij bijna van de dijk af sleurde. Gelukkig hielpen mijn zusjes mij toen om met de beide beentjes op de grond te blijven staan! Eenmaal achter de eerste huizen gekomen was ik weer het mannetje.

Maar voordat wij het open stuk naast ons hadden overgestoken, waar nu NOVO voorheen Rademakers is gevestigd, was het toch bizar te zien wat er die nacht kennelijk was gebeurd. Terwijl wij de grootste moeite hadden de gierende storm te trotseren voordat we veilig bij de Heer konden gaan schuilen, werden wij getraakteerd op een bizar schouwspel. Het was onthutsend om te zien. Waar voor kort grazige weiden lagen bevolkt door rustig grazende en herkauwende koeien van Jan Bus en Ko Kersten, lagen deze weilanden nu bezaaid met alles wat maar drijven kon. De kadavers van tientallen koeien, paarden, varkens en schapen, versierd met een enorme hoeveelheid huisraad die IKEA nooit in zijn schappen zou kunnen bergen, hing dit aangespoelde “zooitje” stoïcijns op de af-rastering van de verzopen weilanden, te dansen op de vertraagde golfslagen van de Mark. Het was een fascinerend, indrukwekkend en een zeer imponerend triest tafereel. Ik kon me de impact van de watersnoodramp op dat moment absoluut nog niet voorstellen, dat kwam pas veel later.

Maar wat wij toen onderweg naar de kerk zagen tarte elke verbeelding en maakte een enorme indruk op mij. Kapelaan Vermeulen ging voor tijdens de dienst. Tijdens de preek werden voor een ademloos luisterende, bomvolle kerk mededelingen gedaan over de natuurramp die Nederland ongemeen hard had getroffen. Het natuurgeweld was ongekend aldus onze kapelaan en goede herder, en hij kon het weten want hij had rechtstreeks contact met de Heer, althans dat zei hij altijd tegen ons tijdens de catechismusles! En zoals mijnheer pastoor altijd gelijk had, aldus mijn godvrezende moeder, had ook mijnheer kapelaan altijd gelijk. De hulp van de parochianen werd ingeroepen en de collecte schaal voor de bijzondere noden, deze keer voor de watersnoodramp, deed de ronde. Er werd met gulle hand gegeven. Niet alleen in onze parochie, er werden landelijk allerlei acties op touw gezet om geld en goederen in te zamelen voor de talloze slachtoffers. Onder het motto : *Beurzen open, dijken dicht* rechte Nederland de rug en gingen de schouders er onder. Elk nadeel heb zijn voordeel riep het orakel uit betondorp jaren later. Dit bleek toen ook al het geval. De watersnoodramp was de directe aanleiding voor de geboorte van het alles omvattende en zeer gewaagde: Deltaplan. Een waar kunststukje, letterlijk en figuurlijk voor de strijd van de mens tegen de elementen en in het bijzonder de voortdurende strijd tegen de zee. Deltaplan Nederland een perfect staaltje van innovatietechniek van de bovenste plank.

Terug thuis werd onze aandacht getrokken door ons pa die zijn spullen aan het verzamelen was.

Oliejas, lieslaarzen, pet en een kus van ons ma en weg pas ons vader. Ons vader was bij de reserve rijkspolitie als "verplicht" onderdeel van zijn job als opzichter bij waterschap Heerjansland. Hij was "onbezoldigd veldwachter" zoals dat toen heette, tegenwoordig noemt men zo iemand een BOA wat staat voor buitengewoon opsporing ambtenaar. Als gevolg hiervan was hij opgeroepen om zich te melden bij de groepscommandant (Olieslagers of Frokkelage?) in Oud Gastel. Zijn eerste karwei was bij ons letterlijk om de hoek van het huis bij de kruising met de Rijpersweg, Appelaarsedijk, Gastelsedijk Noord en de Sint Antoinedijk. Er lag een vrouw, die op een onderbroek na geheel ontkleed was, tussen enorme hoeveelheden wrakhout in de hoek van Gastelsedijk Noord. Deze vrouw moest onder andere door mijn vader met behulp van enkele vrijwilligers worden geborgen.

Dit maakte natuurlijk een enorme indruk op ons. Ons vader heeft toen samen met de politie en enkele militairen deze vrouw uit het water gevist, letterlijk, en zij is volgens mij toen in eerste instantie naar Roosendaal gebracht. Mijn vader is later ingezet bij de redding van mens en dier in de noordwest hoek in o.a. Heiningen, waar ruim 70 slachtoffers te betreuren viel. Verder in Willenstad en richting Tholen waar de ramp met ruim 300 slachtoffers het hardst had toegeslagen. Weken is hij toen van huis geweest om als reservist, zoals zovelen toen, te helpen bij het bestrijden van deze ramp van ongekende omvang. Vervolg in de volgende nieuwsbrief.

Anthony Crowbars

Bij een stormvloed in december 1954, binnen twee jaar na de ramp van februari 1953, werden de dijken weer bedreigd. Burgemeester C.A. van der Hoofd van Willenstad (tweede van rechts) inspecteert de Oostdijk waar het water tot aan de kruin staat.

Da's beslist geen eitje!

Zoals jullie wellicht weten, heb ik namens de gemeente Halderberge van alle decentralisaties de 3 grote transities (de transformatie van de jeugdzorg, AWBZ/ WMO, invoering Participatiewet (denk aan WVS)) en 1 kleinere (passend onderwijs) op mijn bordje. De oplettende lezer heeft inmiddels al wel gezien dat ik voor de 4 veranderingstrajecten inmiddels al 3 (/4) verschillende benamingen heb gebruikt: transitie, transformatie en decentralisatie (en verandertraject). Ik weet dat daar een verschil in zit qua betekenis, maar ik gebruik ze maar even door elkaar om aan te geven dat u ze op deze manier aangeduid tegen kunt komen. Het gaat mij even niet om de naam, die we er gaan geven, maar vooral wat er achter zit. En dat is in alle 3 of 4 gevallen een stevige klus. Ik heb al wel eens op z'n Brabants gezegd: **een stevige pan eten!**

Ik ga in dit stuk niet te uitvoerig op de inhoud in, maar ik wil wel mijn zorg hier uitspreken. Waar heb ik mijn zorg over? Welnu. Zoals ik al zei: één opgave op zich is al **omvangrijk**, alle 4 is vergelijkbaar met een 7-gangendiner. Stevig om te verwerken, vooral ook als je je realiseert dat dit gepaard gaat met stevige **bezuinigingen**. Tevens is het zo, dat er een bepaalde **tijdsdruk** op zit, maar dat er van de andere kant vanuit het Rijk nog veel **onduidelijkheden** zijn. Als ik het zo in een notendop samenvat lijkt het wel mee te vallen maar als je er een beeld van krijgt wie er allemaal mee te maken krijgt en hoe de gemeente dat moet gaan **uitvoeren**. Dan krab je je toch wel meerdere keren achter je oor!

Maar waar problemen zijn moeten oplossingen gezocht worden. Eén van de belangrijkste zal zijn hoe we tot **essentiële keuzes** m.b.t. het oplossen van het spanningsveld tussen het leveren van maatwerk op

lokaal niveau tegenover de beschikbare middelen, die van het Rijk komen. Bekende termen en uitgangspunten als eigen kracht, verantwoordelijkheid bij de burger, wijkgerichte aanpak, sociale netwerken, culturomslag, kanteling e.d. komen dan natuurlijk naar boven. Een goede **samenhang** tussen de verschillende decentralisaties zal gezocht moeten worden, waarbij **ontschotting van de financiële stromen** wat mij betreft zeer essentieel is. Hier zit voor de gemeentes de mogelijkheid om de minder beschikbare, financiële middelen op te vangen. In mijn beleving kan dit totaalpakket alleen tot stand komen door samenwerking; ook van de verschillende gemeentes. Ik zeg bewust **samenwerken**, ik heb het **niet over samenvoeging**. Als gemeentes houden we ieder onze eigen regie maar samen met partners moeten we gaan regelen dat het oude **zorgen voor ...** omgeturnd wordt tot **zorgen dat....**

De diverse raden (gemeente, wmo en senioren) krijgen daarmee ook een stevige kluif op hun bordje. In mijn beleving hebben we een scherpe blik van deze raden in combinatie met de inbreng van de zorginstellingen hard nodig, dat staat voor mij als een paal boven water. Ik las laatst op onze mooie gemeentelijke website een spreuk, die ik hier wel van toepassing vind: **Kennis is macht, maar kennis delen is kracht**. Ik hoop echt dat we op allerlei manieren onze (ervarings)kennis kunnen delen, zodat we de gezamenlijke kracht vinden om deze gigantische opgave op een goede manier het hoofd te bieden.

Prettige Paasdagen, Jan Paantjens

Baggeren is meer dan alleen de sloot leegscheppen.

Vanaf 1 januari 2013 heb ik binnen waterschap Hollandse Delta een andere functie gekregen. Voorheen was ik projectleider voor een aantal nieuwbouwprojecten. Ik was verantwoordelijk voor de aansturing van een team van medewerkers. In mijn huidige functie ben ik voornamelijk bezig met het baggeren van watergangen. Om jullie mee te nemen in het proces van baggeren en waar dan allemaal rekening mee moet worden gehouden lees je hieronder. Het baggeren van sloten zal voor vele van jullie een eenvoudige klus lijken. Landbouwpercelen zijn vrij van gewassen en de bagger wordt direct daarna met een hydraulische kraan vanuit de sloot op het land gegooid. De praktijk leert echter dat er heel wat moet gebeuren, voordat het zover is.

Binnen het verzorgingsgebied van waterschap Hollandse Delta, waar ik werk, wordt jaarlijks ongeveer 500.000 m³ baggerspecie uit watergangen verwijderd. Met deze hoeveelheid kun je 50 voetbalvelden één meter opheven.

Om de zes jaar moeten alle watergangen worden gebaggerd. Dit is een wettelijke verplichting, die in de keur van het waterschap is bepaald. De watergangen zijn te verdelen in:

- dijksloten en wegsloten
- kavelsloten in agrarische gebieden
- brede watergangen, zoals kreken, kanalen en plassen
- stedelijke watergangen, waarbij gedacht moet worden watergangen, die bijvoorbeeld door Rotterdam en Dordrecht lopen
- inlaatgeulen, die zorgen voor de aan- en afvoer van water naar de hoofdgemalen

Het onderhoud van de watergangen in het stedelijk gebied wordt zowel door de gemeente als het waterschap gedaan. Met de 17 gemeenten, die binnen het verzorgingsgebied van het waterschap liggen wordt zoveel mogelijk samengewerkt. Met iedere gemeente zijn afspraken gemaakt over deze samenwerking. Deze afspraken zijn voor iedere gemeente anders en dus is er sprake van maatwerk. De gemeente Rotterdam verzorgt het baggeren nagenoeg helemaal zelf en verreken met het waterschap de kosten. Voor de gemeente Dordrecht is het waterschap verantwoordelijk. Het baggeren binnen het stedelijk gebied is prijzig, omdat bijna alle bagger moet worden afgevoerd. Het is daarom van belang dat er van iedere gemeente een baggerplan is, dat inzichtelijk maakt hoeveel bagger er ieder jaar moet worden verwijderd. Zo houden de betreffende gemeente en waterschap overzicht over de kosten voor de komende jaren. Niet onbelangrijk voor de gemeenten, want ook zij staan hier voor een fikse bezuinigingsslag.

Zodra bekend is welke watergangen er in een bepaald jaar gebaggerd moeten worden en bekend is

wie daarvoor verantwoordelijk is, worden alle watergang ingemeten. De hoeveelheid bagger in iedere watergang wordt bepaald door inpeilingen. Aan de hand van deze inpeilingen wordt bezien of de hoeveelheid aanwezige bagger het noodzakelijk maakt dat er gebaggerd wordt. Een watergang met een breedte van 50 meter breed, met een laagje bagger van 15 cm wordt bijvoorbeeld niet gebaggerd.

Nadat bekend is welke watergangen daadwerkelijk geschoond moeten worden, wordt in iedere watergang een waterbodemonderzoek gedaan. Dit onderzoek vindt plaats door een gecertificeerd bedrijf, dat voor een aantal waterschappen werkt. Dit is een ambtelijke organisatie, aan wie we een verplichte winkelnering hebben.

Uit het waterbodemonderzoek blijkt of de bagger op de kant kan worden verwerkt of dat de bagger naar een erkende stortplaats moet. Tussen die twee opties zijn er nog een aantal andere opties. De twee milieudiensten, die binnen het verzorgingsgebied van het waterschap hierop handhaven hebben ieder hun eigen voorwaarden. Het belangrijkste uitgangspunt is, dat de bagger schoner moet zijn dan de ontvangende bodem. Hierbij wordt onderscheid gemaakt in gebieden voor wonen, industrie en natuur. Om uiteindelijk te bepalen waar de bagger naar toe kan is vaak een lastige puzzel. Fouten kunnen direct worden aange merkt als een milieudelict, waar zware straffen op staan. Van de andere kant proberen we de bagger op een zo goedkope manier te verwerken.

Zodra de hoeveelheid bagger en de kwaliteit van de bagger bekend is, worden er tekeningen gemaakt, die leidend zijn voor een goed bestek. Voornoemde gegevens dienen op de tekening te zijn aangegeven. Daarnaast moet op de tekening worden aangegeven waar de bagger moet worden aangebracht. Voor een stedelijk bestek is dat heel anders dan voor een perceel-sloot in het landelijk gebied. Een watergang waar 40 m³ per strekkende meter watergang uit komt is dat ook weer anders dan een sloot waar slechts een halve meter bagger zit.

Als de tekeningen gereed zijn, wordt bekeken welke watergang het beste in welk bestek kan worden gezet. Hierbij wordt onderscheid gemaakt in:

- a. landelijke bestekken
- b. stedelijke bestekken
- c. bestekken met zeer brede watergangen
- d. bestekken met watergangen waarin verontreinigde baggerspecie zit

De afzonderlijke bestekken worden door het waterschap opgesteld. In het verleden werden deze bestekken gegund op de laatste prijs. Met de nieuwe aanbestedingswet die op 1 april 2013 ingaat zijn we verplicht niet alleen naar de laagste prijs te kijken, maar ook de wijze hoe de aannemer zorgt voor een

kwalitatief goede uitvoering. Om deze uitvraag helder in het bestek te krijgen is een zorgvuldige klus, die de benodigde expertise vraagt. De laagste prijs is eenvoudig te bepalen. Dat geldt niet voor Plannen van Aanpak, die aan de aannemers worden gevraagd. Het moet helder zijn waarom de ene aannemer beter scoort dan de andere. Zorgvuldigheid hierin is een must om vervelende, langdurige processen te voorkomen.

Nadat de bestekken zijn opgesteld worden deze aanbesteed. Binnen het waterschap is bepaald dat het baggeren openbaar moet worden aanbesteed. Deze procedure duurt ongeveer 12 weken. Een periode waarin ook de Plannen van Aanpak worden beoordeeld.

Na de aanbesteding kan uiteindelijk het werk worden gegund aan een aannemer.

De tijdslijm van het bepalen welke watergangen er moeten worden gebaggerd tot het moment dat het bestek is uitgevoerd is 2 jaar. Het feit dat er jaarlijks watergangen moeten worden gebaggerd, betekent dat dit proces elkaar overlapt. We zijn dus jaarlijks bezig met 1/3 deel van het totale verzorgingsgebied van het waterschap. (zijnde 1 miljoen m³ bagger)

Met het baggeren is jaarlijks een bedrag van ca. € 4 miljoen gemoeid. Hierbij zijn nog niet de bedragen van de afzonderlijke gemeente opgenomen.

Met deze klus zijn ongeveer 25 mensen continue binnen het waterschap bezig, waarbij onderscheid is te maken in landmeters, besteksschrijvers, tekenaars, milieudeskundigen, directievoerders, toezichhouders, beleidsmakers en niet te vergeten managers.

U begrijpt dat er niets mis mag gaan om direct na de zomervakantie de sloten langs de landbouwpercelen te baggeren.

Het baggerproces moet gebeuren binnen een ambtelijke organisatie, waarbij het bestuur een duidelijke vinger in de pap wil hebben. Dit geldt

niet alleen voor het bestuur van het waterschap, maar ook van de 17 gemeentebesturen. Daarnaast heeft het managementniveau invloed op het proces. Naast de algemeen directeur heeft de directieraad een mening. De verantwoording vindt plaats door een opdrachtgever, die wederom een projectmanager heeft aangesteld, die de opdrachtnemer wordt genoemd. Deze opdrachtnemer (projectmanager) heeft weer drie teammanagers, die voor hem werken. Iedere teammanager heeft weer een aantal medewerkers, die hij aanstuurt. Dat zijn de mensen, die het uiteindelijke werk doen. Begrijpt u het nog?? Ik kan het soms zelf al niet volgen. Al deze lagen moeten elkaar rapporteren, waarbij niet de bestuursrapportages mogen worden vergeten.

Ik ben zelf één van de teammanagers. Voor mij is het vaak niet helder wat onder mijn verantwoording valt. En denk ik het te begrijpen dan is er altijd wel iemand die er anders over denkt. Zo heb ik vanaf 1 januari deze taak overgenomen van een ingehuurde medewerker. Deze man dacht dat hij overal voor verantwoordelijk was. Je begrijpt wat er dan gebeurt. Het proces loopt voor het grootste gedeelte goed. Maar juist de onderdelen, die minder goed lopen vragen veel tijd en energie. Zo heb ik de laatste maand verschillende regio's bezocht om te horen hoe de agrariërs over het baggeren denken. Tijdens deze bezoeken hoor je niet veel goeds. Te laat, te nat, geknoei, geen duidelijke afspraken, rotzooi enz. Dat zijn uitspraken die ik vaak te horen krijg. Eigenlijk een hoop ge.....

Het belangrijkste in het gehele proces is de communicatie. Alles is uit te leggen. Als je tijdig met een slechte boodschap komt hebben de meeste mensen hiervoor begrip. Er zijn er natuurlijk altijd mensen waarvoor je het nooit goed doet. Door daar afstand van te nemen valt het eigenlijk allemaal wel mee. Degenen, die je niet hoort zijn vaak wel tevreden en blij dat de afvoer van overtollig water kan worden geregeld en de kwaliteit van het water steeds beter wordt.

Dit is de kennis, die ik de laatste twee maanden op het gebied van baggeren heb opgedaan. Een klus waar ik de komende jaren een uitdaging in zie. In mijn functie van teammanager krijg ik de ruimte om het proces te verbeteren, te vereenvoudigen en een grote achterstand weg te werken.

Ik wens alle lezers fijne paasdagen. Ik hoop, dat jullie bij het zien van bagger anders gaan denken dan wellichtvoorheen.

Ad van Tetering

CDA
HALDERBERGE

Kees Groen
Voorzitter
Tel:0165-508172

Gied van Lier
Secretaris/
penningmeester
tel: 0165-502933

Peter de Jong
Bestuurslid
tel. 0165-320506

Astrid Kleuskens
Bestuurslid
Tel:0165-394887

Harry van Mechelen
Bestuurslid
tel. 065-504661

Kees Rommens
Bestuurslid
tel:0165-323840

C

D

A

De gemeenteraadsverkiezingen 2014

De kogel is door de kerk. Het duurde even voordat bekend werd wat de datum voor de gemeenteraadsverkiezingen 2014 zou gaan worden. De verkiezingen stonden gepland voor woensdag 5 maart 2014. Omdat dit echter samenvalt met Aswoensdag zijn de verkiezingen veertien dagen verschoven naar 19 maart.

Dit betekent dat op korte termijn weer diverse activiteiten ter voorbereiding op de verkiezingen zullen plaatsvinden. Het is goed om alvast kort de stappen aan te geven, die we het komende jaar zullen (moeten) doorlopen. In de maanden april, mei en juni zal gestart worden met het schrijven van het verkiezingsprogramma. In de steunfracties van april en mei zal er de mogelijkheid zijn voor steunfractieleiden aan te geven welke onderwerpen en standpunten in het verkiezingsprogramma moeten komen. Deze informatie zal een schrijfgroepje verder uitwerken in een leesbaar verkiezingsprogramma. Hierbij zal ook aan het maatschappelijk middenveld gevraagd worden input te leveren. Naar verwachting zal eind juni het conceptverkiezingsprogramma gereed zijn, waarna de gelegenheid wordt geboden

om tot de derde week van augustus amendementen in te brengen op het verkiezingsprogramma.

Naast het verkiezingsprogramma zal ook de verkiezingslijst samengesteld worden en een lijsttrekker gekozen worden. In juli

kunnen de leden aangeven of zij zich beschikbaar stellen voor de lijst of anderen voordragen om voor het CDA op de lijst te gaan staan. We willen jullie vragen om goed om je heen te kijken of er mensen in je omgeving zijn, die we zouden kunnen benaderen. De aanmeldingen zullen anoniem verwerkt worden in een groslijst. Vervolgens zullen de mensen op de groslijst gevraagd worden of zij op de kandidatenlijst willen staan voor het CDA. Vervolgens zal de kandidatencommissie met de mensen die aangemeld zijn voor een verkiesbare plaats gesprekken hebben en een voorstel doen voor een plaats op de lijst. Deze lijst zal vervolgens voorgelegd worden aan de algemene ledenvergadering, die uiteindelijk de definitieve lijst vaststelt. In principe moet je een half jaar lid zijn van het CDA om op de lijst te mogen staan. Het is echter mogelijk om in bijzondere gevallen niet-leden aan te melden. Hier kan de afdeling een ontheffing voor aanvragen.

In de algemene ledenvergadering van september zal de lijsttrekker gekozen worden en het definitieve verkiezingsprogramma gepresenteerd worden. Vervolgens zal in de algemene ledenvergadering van november de complete kandidatenlijst vastgesteld worden.

Tevens zullen er allerlei promotieactiviteiten plaatsvinden in de loop naar en vlak voor de verkiezingen van 2014. Daar zal in de steunfracties verder op ingegaan worden. Mochten er goede ideeën zijn dan horen we die graag! De afgelopen jaren hebben we veel kunnen leunen op de hulp van de leden bij de activiteiten en het bedenken van acties. We hopen, dat we ook deze verkiezingen kunnen rekenen op jullie hulp.

De definitieve door het bestuur vastgestelde data zullen de komende periode op de website van het CDA gepubliceerd worden, zodat voor iedereen duidelijk is wanneer welke stappen en bijeenkomsten zullen plaatsvinden. Mochten er nog vragen, aanmerkingen of tips hebben dan kunt u contact opnemen via de website of gewoon rechtstreeks met mij rwoerkom@yahoo.com.

Roeland van Woerkom

